

Christel van Bourgondië / Ina Halleman
Dubbelland: Iris en Siri

Iris woont op een kasteel. Haar broer Milo vertrekt naar de ridderschool. Maar Iris mag het kasteel niet uit. Ze zou best eens wat meer van de wereld willen zien. Dan komt ze haar dubbelgangster Siri tegen. Siri is danseres. Ze reist van stad naar stad. Ze besluiten één dag met elkaar te ruilen. Maar dan gebeurt er iets onverwachts. En zonder dat Iris het weet, verlaat ze het kasteel ... Hoe komt ze ooit weer terug?

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

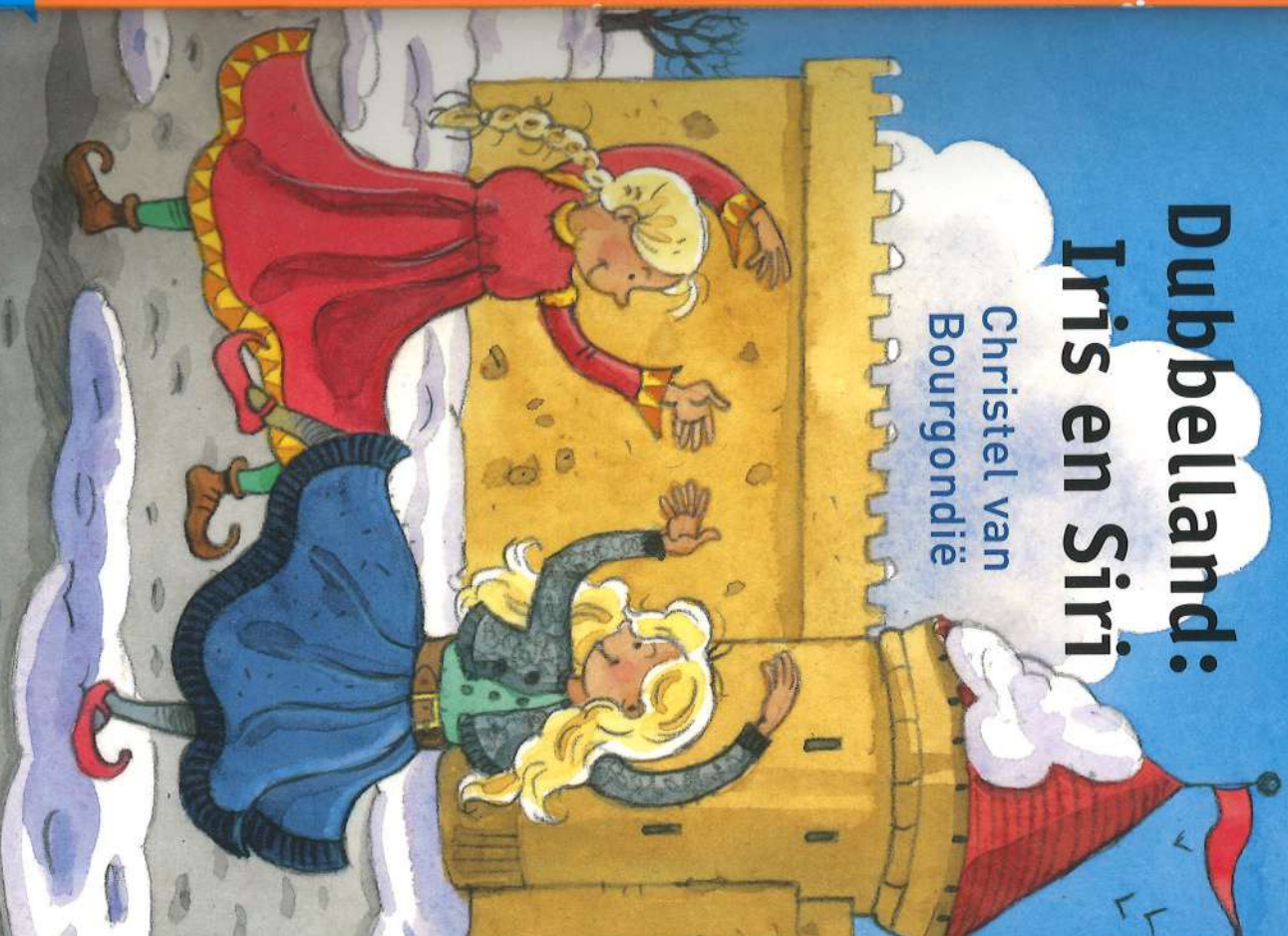
ISBN 978-90-487-2902-9

www.leesleeuw.be
boekenserie
lekker lang leesplezier

Dubbelland: Iris en Siri

Christel van
Bourgondië

Z
W
I
J
S
E
N
B
E

Feest in het Kasteel met de Zeven Torens

Dit verhaal begint op de dag dat Iris haar dubbelgangster ontmoet. Op die dag is er een groot feest in het Kasteel met de Zeven Torens.

In dat kasteel woont Iris samen met haar broer Milo en hun vader en moeder. Het feest is voor Milo, omdat hij lang weg zal zijn. Als je de zoon bent van een ridder, moet je op je zevende naar de ridderschool. Je gaat dan op een ander kasteel wonen om alles te leren wat een ridder moet weten. Voor een dochter van een ridder is dat heel anders. Iris is al acht, maar zij hoeft niet weg van het kasteel. Zij blijft thuis. Ze leert borduren, zoals dat hoort voor een jonkvrouw, en netjes handjes geven. Een beetje saai vindt ze het wel. Helemaal als ze straks niet meer met Milo kan spelen. Ze is best jaloers op Milo. Zij wil ook weleens wat van de wereld zien.

Iris klimt vaak in de hoogste toren. Daar kijkt ze uit over de heuvels en de bossen. Dan bedenkt ze wat daar voor spannend kan gebeuren.

Van haar vader, ridder Radbout, mag Iris nooit het kasteel uit.

'Stel je voor dat ze je ontvoeren,' zegt hij. 'Ik moet er niet aan denken. Of erger, dat ze je inruilen voor je dubbelgangster. Dan weet ik nooit meer zeker of je mijn dochter wel bent.'

Nu moet je weten dat Iris in Dubbelland woont. In dat land heeft elk mens een dubbelganger. Een dubbelganger is iemand die zoveel op een ander lijkt, dat hij wel een tweelingbroer of -zus zou kunnen zijn.

Iris ontmoet haar dubbelgangster

Vandaag heeft Iris geen tijd om de toren te beklimmen. Er is veel te zien op het plein voor het kasteel. Toneelspelers stoeien met elkaar. Onder een dikke eik oefenen zangers hun stem. Een meid rent achter de kip aan die straks in de pan moet. Een jongen met rode haren houdt een bruine beer aan een ketting vast. Iris gaat op een kist zitten om alles goed te bekijken.

Vlakbij klinkt een vrolijk lied. Een man speelt op een fluit. Al snel komen er mensen om hem heen staan. Een meisje springt naar voren. Ze zwiert met haar rok en huppelt in het rond.

Iris springt op. Dat is niet zomaar een meisje, denkt ze.

Als het lied af is en het publiek weg, loopt Iris naar het meisje toe.

'Hoi,' zegt ze. 'Ik ben Iris.'

Het meisje is net zo groot als zij. Ze heeft net zulke bruine ogen en blonde haren. Iris bekijkt het meisje van top tot teen. Het meisje bekijkt haar van top tot teen. Ze streken hun handen op. Hun

vingers raken elkaar. Even denkt Iris dat ze in een spiegel kijkt. Alleen heeft het meisje andere kleren aan. Een blauwe, wijde rok en een grijs vest. Haar haren zitten niet in een vlecht, zoals bij haar. Ze zwieren los om haar hoofd.

'Wij zijn dubbelgangsters,' zeggen de meisjes. 'Ik ben Siri,' zegt het meisje. 'Ik dans en speel toneel.'

'Dat zou ik ook wel willen!' roept Iris uit. 'Ik woon hier op het kasteel. Ik mag nooit wat.'

'Echt,' zegt Siri, 'soms droom ik ervan op een kasteel te wonen. Het lijkt me best fijn als je rijk bent. Dan hoef je nooit in het bos te slapen als het regent.'

Veel tijd om te praten is er niet. De muziek begint weer. Siri springt op om te dansen.

Iris kan niet stilzitten. Haar voeten bewegen vanzelf. Ze springt en huppelt net als Siri. Ze doet het stiekem achter het podium, waar niemand haar kan zien. Anders lachen ze haar vast uit.

Samen in het kasteel

Eén meisje ziet Iris dansen. Ze zoekt iets achter het podium. Iris weet niet dat zij de zus van Siri is. 'Hè, dat is vreemd,' zegt het meisje. Ze wil iets vragen, maar bedenkt zich. Ze zoekt in een doos, haalt er een tamboerijn uit en gaat weg.

Zodra de muziek stopt, komt Siri eraan. Hijgend valt ze naast Iris neer. 'Was ik jou maar,' zegt ze, 'dan kon ik altijd lekker lui zijn.'

'Was ik jou maar,' zegt Iris, 'dan hoefde ik niet te borduren.' Opeens krijgt ze een idee. 'Sla je hoofd-
doek om,' zegt ze. 'Niemand mag je herkennen.'

Iris neemt Siri mee het kasteel in. Eerst laat ze haar eigen kamer zien. Siri kijkt naar de grote pop. 'O, wat mooi!' roept ze uit. Ze springt op het hemelbed met het zachte matras. Samen rennen ze door de gangen. Als er iemand aankomt, verstoppen ze zich achter een gordijn. Ze lopen door de kamers van de hofdames. Ze passen de punthoeden met de lange linten. In de keuken likken ze beslag uit de kom van de kok.

'Hier zou ik me nooit vervelen,' zegt Siri. Ze klapt in haar handen.

Dan hoort ze de fluit. Siri rent naar buiten. Iris rent achter haar aan. 'Wacht!' roept ze. 'Jullie blijven hier toch nog een paar dagen?'

Siri knikt.

'Zullen we een dag ruilen?'

Prompt blijft Siri staan. 'Meen je dat?' vraagt ze. 'Natuurlijk,' zegt Iris. 'Maar niemand mag het weten. Dan zwait er wat.'

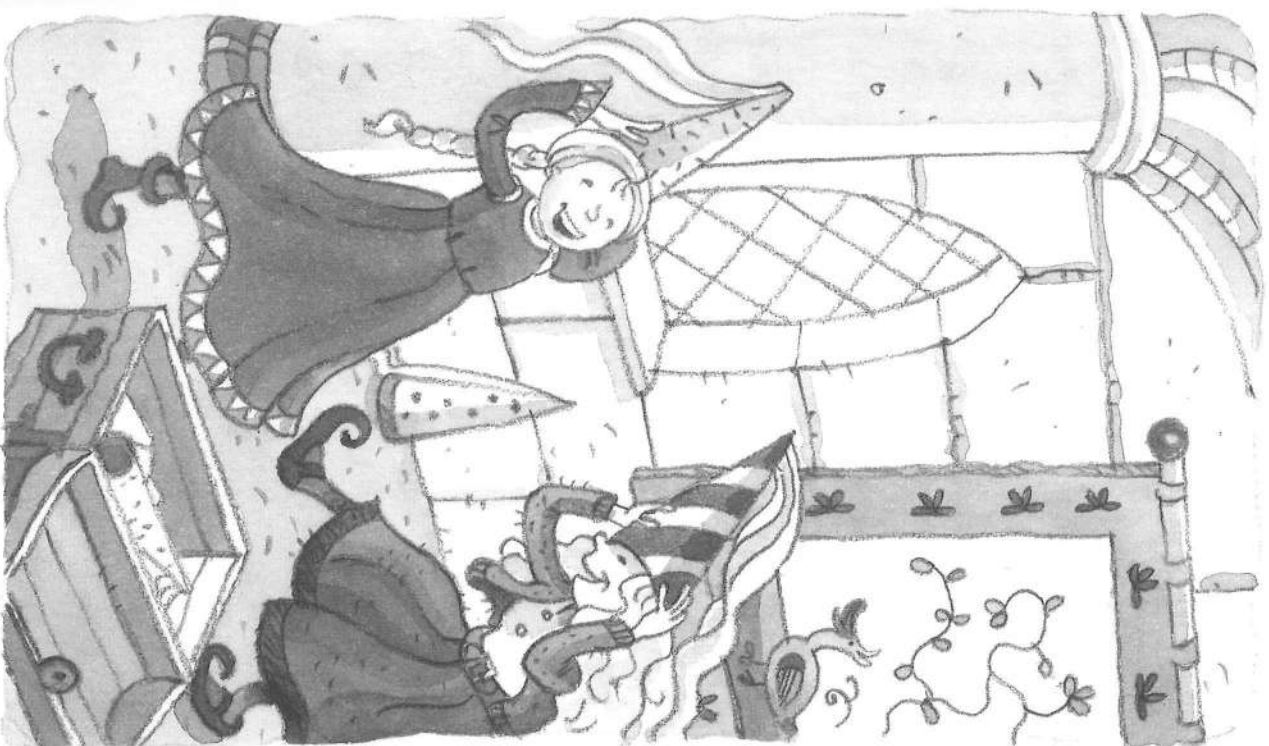
Zonder nog een woord te zeggen, trekken ze elkaars kleren aan. Siri houdt wel haar knuffel bij zich. Popje is zo klein als een duim en bengelt aan haar riem.

Iris rent naar buiten en begint als Siri te zwieren en te dansen.

Siri verstoppt zich in een hoekje en kijkt naar Iris. Het is net of ik naar mijn tweelingzus kijk, denkt ze. Wat kan Iris mooi dansen. Als de muziek even stopt, zwait Siri naar Iris.

Iris knipooft, eerst met haar rechter- en dan met haar linkeroot.

Die nacht slaapt Siri in het zachte hemelbed. Iris klimt na het dansen op de kar. Ze valt meteen in slaap. Ze slaapt zo diep dat ze niet merkt dat de

kar begint te rijden. De zon schuilt nog achter de wolken, als de kar al over de keien ratelt.

Iris schrikt pas wakker als het licht is.

'Waar ben ik?' vraagt ze. Naast haar zit een meisje.

'En wie ben jij?'

'Slapkop,' zegt het meisje, 'je droomt vast nog. Ik ben Maam, je grote zus. En daar zitten Noon, je broer, en Jons, je vader.'

Iris kijkt naar de bok. Ze ziet een man en een jongen. Opeens weet ze het weer. De man speelde fluit. De jongen trommelde. Maam heeft ze gisteren even achter het podium gezien. En zij en Siri hebben met elkaar geruild.

Hoogstad

'Jullie zouden toch ...' begint Iris, die opeens klarer wakker is. Dan bedenkt ze zich. 'Wij, eh, wij zouden toch een paar dagen bij het kasteel blijven?'

'Jons is bang dat het slecht weer wordt,' zegt Maam. 'Voor de sneeuw valt, wil hij in Hoogstad zijn. Hij zegt dat we daar veel geld kunnen verdienen.'

'Hoogstad?'

'De stad met de reuzen, weet je wel?'

Iris knikt. Nu ben ik dus Siri, denkt Iris. Wel even wennen. Siri zal ook wel schrikken als ze wakker wordt. Meteen daarna bedenkt ze: ik heb geluk.

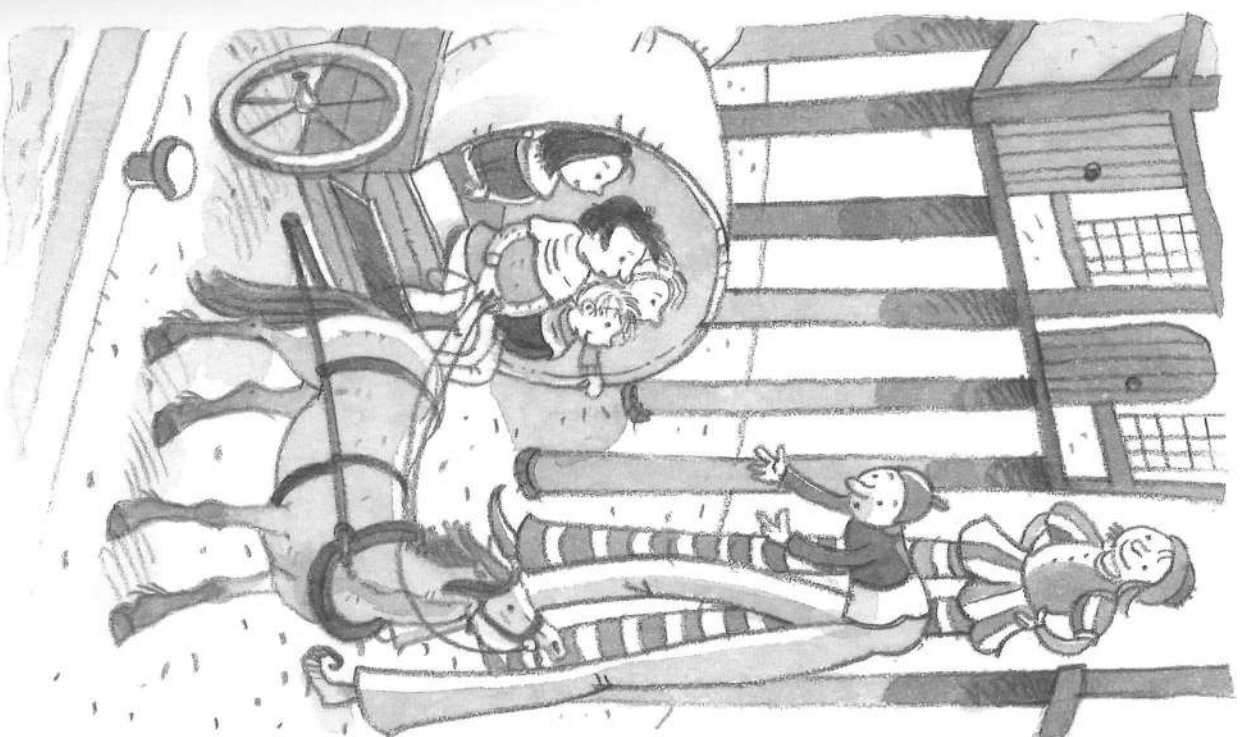
Nu kan ik Hoogstad zien. Daarna ga ik terug naar huis en dan ruilen we weer.

De kar slaat een bospad in. 'Voort!' roept Jons tegen Ros, het paard dat de kar trekt. Iris' billen doen zeer van het gehobbeld over het bospad.

'Hu, stop!' zegt Jons als de zon hoog aan de hemel staat. Ros stopt.

'Kijk, jongens,' roept Jons en hij wijst in de verte.

'Daar in het dal ligt Hoogstrad.'
Iris kijkt haar ogen uit. Beneden zich ziet ze een wirwar van huizen, straten en kanalen.
'Waar zijn de reuzen?' vraagt ze.
Jons lacht. 'Dat zul je zo wel zien.'
Een uur later rijden ze de stad in. Ros gaat stapvoets. De straten zijn smal. Door elke straat stroomt een kanaal. De huizen zijn hoog. En wat heel vreemd is: ze staan op palen. In een van de huizen gaat een deur open. Een man op lange, dunne benen stapt naar buiten.
'Kijk, een reus!' zegt Iris tegen Maam.
'Daar ook!' roept Maam.
Voor ze het doorhebben, is hun kar omringd door mensen die zo hoog zijn als torens. Van boven zijn het net gewone mensen, maar hun benen zijn heel lang. De reuzen buigen en gluren de kar in.
'Hoi, wie zijn jullie?'
'Wij zijn artiesten,' zegt Maam. 'Wij gaan iets moois voor jullie spelen.'
'Doh! Toh! Snoezig!' Dat hoort Iris om zich heen. Op het grote plein van de stad stopt de kar.
Rond het plein staan krukken als huizen zo hoog. Tussen de poten van de krukken zitten stangen, waar je langs omhoog kunt klimmen. De reuzen

hoeven niet te klimmen. Die gaan 'boem' op de krukken zitten. 'Speel! Speel!' roepen ze.

Jons zet de fluit aan zijn mond. Noon slaat de trom. Maam en Iris dansen.

Ze maken muziek tot ze niet meer kunnen. Noon gaat met de hoed rond en het geld stroomt binnen.

'Speel! Meer! Meer!' roepen de reuzen in koor.

'We willen graag even stoppen,' zegt Jons, die op de bok is gesprongen. 'De kinderen zijn moe. We willen wat eten. Morgen spelen we weer verder.'

Een reuzin met een spise neus staat op. 'Dat dachten jullie!' zegt ze streng. Voor Noon het doorheeft, graait ze de hoed uit zijn handen. 'Zo makkelijk verdien je je centen niet. Spelen jij!'

'Ja! Ja!' roepen de andere reuzen haar na. Ze klappen in hun handen van de lol. 'Kom op, ukkies, spelen!'

'Hm,' zegt Jons, 'als het echt niet anders kan. Maar vertel me eerst eens waarom alle huizen hier op palen staan.'

'Wat ben jij een domkop!' roept de reuzin uit.

'Dat is voor het water natuurlijk. Als het hier begint te regenen, houdt het niet meer op. Dan stroomt het water onze huizen in.'

'Wanneer begint het dan te regenen?'

'Dat kan elk moment zijn. En nu muzieki!' zegt de reuzin. Ze rammelt met de hoed vol munten.

'Even overleggen!' roept Jons.

De kinderen komen om hem heen staan.

'Jongens, ik dacht dat de reuzen aardig waren,' zegt Jons. 'Maar dit bevalt me niet. Straks komt de regen en verdrinken we. Luister, ik speel een slaapliedje. Jullie dansen heel langzaam. Zeker weten dat de reuzen dan in slaap vallen.'

Vreemde reuzen

Een voor een vallen de ogen van de reuzen dicht.

Ze zitten te knikkeballen op hun krukken. Zodra

Jons stopt met fluiten, schrikken ze wakker. Dus moeten ze wel blijven spelen.

Iris loopt op haar tenen naar een reus. Het lijkt wel of hij aan het zagen is, zo hard snurkt hij.

Voorzichtig tilt Iris een broekspijp op. Ze wenkt Noon en Maam. Die komen snel naar haar toe.

'O!' roepen ze uit. 'Stelten!'

'Er wonen hier helemaal geen reuzen,' zegt Noon. 'Het zijn mensen op stelten.'

Dan krijgt Iris een idee. Ze klimt langs de ladder van de kruk omhoog. De reuzin slaapt en Iris haalt de stelten onder haar benen vandaan. Ze gooit ze naar Maam. Noon is al bij een andere reus bezig. Al snel liggen er heel wat stelten op de grond.

Jons speelt door tot alle stelten op de grond liggen.

Dan roept hij: 'Snel jongens! De kar in!'

De reuzen schrikken wakker. Ze merken dat hun stelten niet meer aan hun voeten zitten. Ze kreu-

nen en streunen. Dan klauteren ze snel van hun krukken af. De artiesten zijn al weg.

De kar rarelt door de straten. 'Voort! Voort!' roept Jons. Ze schieten niet op. Het is donker. Ze moeten goed opletten, want anders vallen ze in een kanaal. Dan zal Ros verdrinken.

In de verte horen ze de reuzen brullen. 'Houd ze tegen! Stop ze!'

'Voort! Voort!' roept Jons. De kar is bijna bij de stadspoort.

'Houd ze! Houd ze!' roepen de reuzen. Ze rennen op hun korte benen.

Iris en Maam knijpen elkaars handen bijna fijn.

De kar gaat met piepende wielen de hoek om.

Dan opeens horen ze gegil. 'Terug! Help! O, nee!' De reuzen stoppen. Ze draaien zich om en rennen terug.

Iris snapt er niets van. Tot ze getik hoort op het dak van de kar.

'Het regent,' zegt Maam.

'Het regent,' zegt Noon.

'Dat is onze redding,' zegt Jons. 'Of nee, eigenlijk heeft Siri ons gered. Als zij de stelten niet had ontdekt, waren we vast verdronken.'

Wauw, denkt Iris. Nu ben ik Siri de heldin.

Terwijl de kar de berg op rijdt, slaat ze zich
zachtjes op de borst.
Tegen de tijd dat heel Hoogstad onder water staat,
zitten Iris en de anderen hoog en droog op de
berg.
En de reuzen zitten weer veilig op hun stelten in
hun hoge huizen.

De enge nacht

'Hu, stop!' roept Jons. Ze staan op een veldje in het bos. 'Hier gaan we slapen,' zegt Jons. 'Meiden, jullie zoeken hout voor het kampvuur. Noon, jij helpt mij.'

Iris kijkt om zich heen. Ze ziet niets, zo donker is het. 'Waar kunnen we hout vinden?' vraagt ze bibberend aan Maam. Die heeft haar handen al vol takken. 'Kom op, Siri,' zegt Maam tegen Iris. 'Wat doe je vreemd. Anders wil je altijd een wedstrijd wie de meeste takken vindt.'

'Het is zo donker vandaag,' fluistert Iris.

'Ja, dommie,' zegt Maam. 'Het is ook midden in de nacht.'

Wakbij hoort Iris gekraak. 'Help!' roept ze. 'Er zit hier vast een wild dier of een monster!'

'Dat ben ik,' zegt Maam. 'Wat doe je raar. Je bent nooit bang in het donker.'

'Vandaag wel,' zegt Iris. Ze denkt aan Siri. Die is 's nachts niet bang.

Noon heeft al een vuurtje gemaakt. Jons verdeelt

het brood dat ze nog hebben. Een stuk ham snijdt hij in vieren. Meer eten is er niet. Ook al hebben ze nog honger, ze lachen om hun avontuur. Ze lachen om de reuzen die geen reuzen bleken te zijn. Ze lachen tot Jons zegt: 'Hoogste tijd.' Hij pakt zijn fluit en speelt een slaaplied. Ze zitten dicht bij elkaar rond het vuur. Boven hun hoofden fonkelen duizenden sterren.

Ze kruipen op de kar. Iris kan niet slapen. Ze hoort van alles. Gesis, gekraak, gefluit. Ze klemt zich vast aan Maam. Ze denkt aan Siri, die nu in háár zachte bed ligt. Veilig, achter de dikke muren van het kasteel. Wat zou ze graag weer ruilen met Siri. Ze zucht eens heel diep. Pas als de hemel rood kleurt, vallen haar ogen dicht.

Somberstad

'We gaan naar een grote stad,' zegt Jons. 'Daar is het beter in de winter.'

Somberstad ligt tussen de bergen. Boven de stad hangt een dikke wolk. Die hangt daar altijd, want hij zit klem tussen de bergen.

'Aan de slag!' roept Jons als ze op het plein zijn. Maam pakt de tamboerijn. Noon slaat de trom en Jons begint te fluiten. Al bij de eerste tonen stromen de mensen toe.

Ze klappen en roepen: 'Meer, meer!' Maar niemand lacht.

'Laat mij maar met de hoed rondgaan,' zegt Iris tegen Noon. Ze loopt naar een krom vrouwtje met witte haren.

'Waarom lacht er niemand?' vraagt Iris.

'Ik woon hier al mijn hele leven,' zegt de vrouw, en ze zucht. 'Ik weet niet eens wat lachen is. Altijd hangt die grijze wolk boven onze hoofden. Nooit eens een straaltje zon. Maar jullie muziek maakt ons blij.'

'Ik merk er anders niets van,' zegt Iris.

'Waarom verhuizen jullie niet?'

'Daar zeg je me zo wat,' zegt de vrouw. 'Als je somber bent, heb je nergens zin in. We hebben niet eens puf om de stad uit te gaan.' Daarop gooit de vrouw een gouden munt in de hoed. Iris lacht en loopt verder. Ze lacht naar iedereen. De mensen kijken haar met droeve ogen aan als ze geld in de hoed werpen.

Dan krijgt Iris een idee. Ze loopt naar Jons en fluistert iets in zijn oor. Jons knikt en begint een nieuw lied te fluiten. Nu blijft hij niet staan zoals gewoonlijk. Hij begint te lopen. Iris en Maam huppelen naast hem. Noon slaat de trom en loopt achter hen aan.

'Ga nu niet weg!' roepen de mensen. 'We houden zo van jullie muziek!'

'Ga mee!' roept Iris. Eén vrouw stapt uit de groep naar voren en loopt achter hen aan. Steeds meer mensen volgen, tot alle bewoners van Somberstad een lange stoet vormen. Jons heeft nog nooit zo mooi gefloten.

'Ga nu niet weg!' roepen de mensen, als Jons de stad uit gaat.

'Ga mee!' wenkt Iris.

Het lijkt of Jons de mensen betovert met zijn muziek. Als een kudde schapen lopen ze achter hem aan. Ze lopen dwars door de wolk heen hun stad uit.

'O, wat mooi!' roepen de mensen als ze in het volle zonlicht stappen. 'Wat een licht!'

Nog steeds lachen de Sombersteden niet. Want dat is heel moeilijk als je het nog nooit hebt gedaan.

Daarom geeft Iris het goede voorbeeld. Ze begint keihard te lachen. Vanzelf doen Jons, Maam en

Noon haar na. Een paar Sombersteden beginnen te giechelen. Al snel krijgen ze de smaak te pakken.

Het duurt niet lang of iedereen lacht. Ze lachen zo hard dat de tranen over hun wangen stromen. Er is

geen houden meer aan. De mensen rollen over de grond. Ze wijzen naar elkaar en houden hun buik

vast van het lachen. Pas als de zon achter een berg is verdwenen, gaan ze terug naar hun stad.

Als ze weer onder de wolk zijn, verdwijnt de glimlach weer van hun gezicht. Stil turen de Sombersteden voor zich uit.

'Kom!' zegt Jons tegen de kinderen. Hij geeft Ros een klontje. 'We gaan verder. Dit is geen stad om

te blijven.'

Nog diezelfde dag verlaten ze Somberstad.

Sneeuw en een vreemde man

Die avond zet Jons de kar stil op een heuvel. Hij kijkt naar de lucht. 'Dat belooft niet veel goeds,' zegt hij.

Maam pakt een extra deken voor de nacht. 'Kom, kruip maar lekker tegen me aan,' zegt ze tegen Iris. 'Waar is je knuffel eigenlijk? Ik heb Popje al heel lang niet gezien.'

'Kwijjt!' zegt Iris.

'Aha,' zegt Maam, alsof ze opeens iets begrijpt.

'Ben je daarom bang 's nachts? Met Popje erbij ben je nooit bang.'

'Ja, zo is het,' zegt Iris snel.

In de verte huilt een wolf. Iris denkt aan haar eigen bed. Ze denkt aan haar moeder, die haar altijd een kus komt geven voor het slapen gaan. Ze denkt aan haar pony Rosa, waar Siri nu vast op rijdt. Ze rilt. Een ijskoude stroom waait de kar in. Was ik maar thuis, denkt ze, in mijn lekkere warme bed.

Hoe kom ik daar ooit weer terug?

De volgende morgen ligt er een pak sneeuw als een wattendeken over de aarde.

Maam, Noon en Iris vegen met takken het pad schoon. Jons trekt Ros voort. Het beest zucht en kreunt. Iris zucht ook. Ze ziet voor zich hoe Siri nu net een slok warme melk met honing drinkt. Ze likt haar lippen.

Juist op dat moment hoort ze een knal. De kar rijdt in een kuil. Een wiel rolt ervanaf.

'We kunnen niet verder,' zegt Noon.

'Straks vriezen we dood,' zegt Maam.

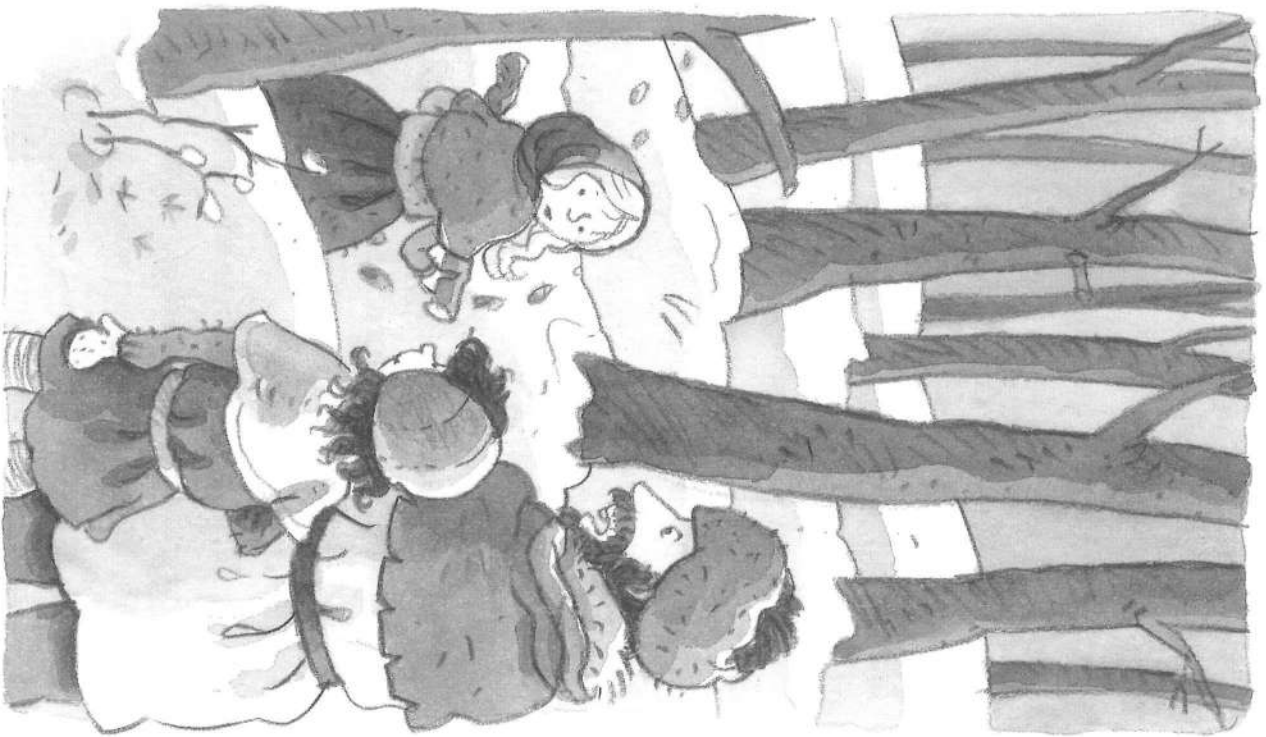
Iris zegt niets. Ze bibbert.

'Kom op, jongens,' zegt Jons, 'we gaan het wiel maken. Siri, werken jij, je ziet blauw van de kou.' Iris moet nu samen met Maam onder de sneeuw takken zoeken. Die moeten als spaken voor het wiel dienen. Iris' handen doen zeer en haar voeten lijken wel van ijs. Ze heeft net een dikke tak gevonden, als ze een stem hoort.

'Zo, zo, problemen?' Vlak achter Iris staat een man. Hij heeft een wollen sjaal om zijn hoofd. Naast hem staat een jongen met zwarte krullen.

Iris knikt. 'We zitten vast.'

'Dat is niet zo mooi,' zegt de man. Aan zijn baard hangen ijspegels. Hij heeft maar één tand. Iris

vindt hem een beetje eng.

'Dag,' zegt ze, en ze rent terug naar de kar.

De man loopt achter haar aan.

'Dat meisje is bang voor me,' zegt hij als hij Jons ziet. 'Niet nodig, hoor. Ze doet me alleen maar aan een ander meisje denken.'

De man kijkt in de kar. 'Arriestenen?' vraagt hij. Jons knikt.

'Mooi,' zegt de man. 'Hebben jullie even geluk.'

Als je dit pad volgt, kom je bij herberg De Zeven Heuvels. Arriestenen zijn er altijd welkom.' De man zwaait ten afscheid. Dan draait hij zich nog een keer om. Hij kijkt Iris aan en zegt: 'Nu weet ik het. Je lijkt op de juffer uit het kasteel.' Dan loopt hij verder. 'Kom Ivar,' zegt hij tegen de jongen.

Iris tuurt naar de grond. Ze hoopt maar dat niemand het heeft gehoord.

Uren later komen ze aan bij herberg De Zeven Heuvels.

Verraden

In de herberg staat een warm bad voor de gasten klaar. Maam en Iris kruipen samen in de houten tobbe. De damp stijgt op van het water. Hun huid gloeit en ze voelen zich lekker loom worden.

'Ze zeggen dat we in het Land van de Zeven Heuvels zijn,' zegt Maam.

'Wist je dat mijn oom de baas is over het Land van de Zeven Heuvels?' vraagt Iris.

'Jouw oom?' Maam kijkt Iris verbaasd aan.

Iris schrikt en zegt niets. Nu heeft ze zichzelf verraden.

Dan zegt Maam: 'Een oom die de baas is. Je mist je knuffel niet. De man die zei dat je op een juffer lijkt ... Volgens mij ben jij Siri niet.'

Iris knikt, terwijl ze met haar hand golfjes in het water maakt. 'Mijn oom is ridder Nuno van de Zeven Heuvels. Mijn broer Milo woont nu bij hem. Je weet wel. We hadden een groot feest omdat Milo naar de ridderschool moest.'

'Aha,' zegt Maam. 'Jij stond achter het podium te

dansen.' Ze begint hard te lachen. 'Wat een grap!' Even is ze stil. Dan zegt ze: 'Hoe zou het nu met Siri zijn? Misschien wil ze op het kasteel blijven. Zou ze nog wel met ons mee willen? Hoe komt ze weer terug?'

Nu is Iris heel blij dat Maam haar geheim kent. Zij wil best graag naar huis. Lekker bij papa op schoot kruipen, of rijden op Rosa, haar eigen paard. En vooral veilig in haar eigen bed slapen. 'Ik zou best naar Milo willen in het kasteel,' zegt ze. 'Niemand mag iets weten van de ruil. Mijn vader wordt razend als hij erachter komt.'

'Jons ook,' zegt Maam.

Even later zitten ze, warm en rozig, voor de open haard in de herberg. Jons heeft een kom soep voor hen besteld. Net als Iris haar eerste hap neemt, gaat de deur open.

Een man met een bontrnuts stapt naar binnen.

'Het sneeuwt niet meer,' zegt hij luid. 'Morgenochtend rijd ik met mijn koets naar het kasteel.

Wie wil, mag mee!'

In het Kasteel van de Zeven Heuvels

Als de koets de volgende morgen vertrekt, zitten Iris en Maam op de achterplank. Ze rijden stiekem mee, verstopt onder een wollen deken.

Voor Jons en Noon hebben ze een briefje achtergelaten. Jons zal eerst heel boos zijn, maar later zal hij het begrijpen. Dat hopen ze tenminste.

Vlak voor ze gaan rijden, springt er een jongen op de kar. Het is Ivar, de jongen met de zwarte krullen die ze samen met de man in het bos hadden ontmoet.

'Kan ik er nog bij?' vraagt Ivar.

Maam knikt. 'Snel dan,' zegt ze. Het is lekker warm met zijn drieën tegen elkaar.

'Waarom wil jij naar het kasteel?' vraagt Iris.

'Ik ben op zoek naar mijn vriend Ravi. We zijn elkaar kwijtgeraakt. Ik denk dat hij daar is.'

Zodra ze in het kasteel zijn, gaat Ivar ervandoor.

'Dag.' En weg is hij.

Iris gaat meteen op zoek naar Milo. Dat is nog niet zo makkelijk. Er zijn zoveel deuren en

poorten. 'Ik help je,' zegt Maam. 'Jij gaat naar links en ik naar rechts. We zien elkaar hier weer.' Op goed geluk begint Iris te lopen. Ze komt niet ver, want opeens voelt ze twee handen op haar ogen.

'Wie ben ik?' fluistert een bekende stem.

Iris draait zich om. 'Siri!' roept ze uit. Ze vallen elkaar in de armen. 'Hoe ben jij hier gekomen?' vraagt Iris.

'Ik vond het saai bij jullie,' zegt Siri. 'Ik ben stiekem met een koets meegegaan.'

'Maam en ik ook,' zegt Iris. 'Kom!' Siri trekt de nog verbaasde Iris een hoekje in. 'Ik wil weer mezelf zijn,' fluistert ze.

'Ik ook,' zegt Iris. 'Het was heel leuk om jou te zijn. Ik heb nog nooit zoveel meegemaakt. Maar ik mis mijn vader, mijn moeder en Rosa.' Snel ruilen ze van kleren. Nu is Iris weer Iris en Siri is Siri.

'Dat voelt lekker,' zegt Siri, die over haar vest aait. 'Wat schrok ik toen ik zag dat de kar weg was. Ik was bang dat ik altijd jou zou moeten zijn. En dat ik mijn hele leven op het kasteel zou moeten wonen. Eerst vond ik het er wel leuk. Maar ik begon me al snel te vervelen. Elke dag borduren is

écht saai. Maar Rosa zal ik missen,' zegt ze er snel achteraan. 'En je zachte bed ook.'

'Weet je wat ik jammer vond?' zegt Iris. 'Ik was zo blij dat ik een vriendin had en toen waren we elkaar alweer kwijt.'

Dan klinkt het bekende geratel. Jons en Noon komen de binnenhof op rijden. Jons kijkt niet bepaald vrolijk. 'Siri! Maam!' roept hij. 'Hier komen!'

Siri rent op Jons af. 'Papi' gilt ze.

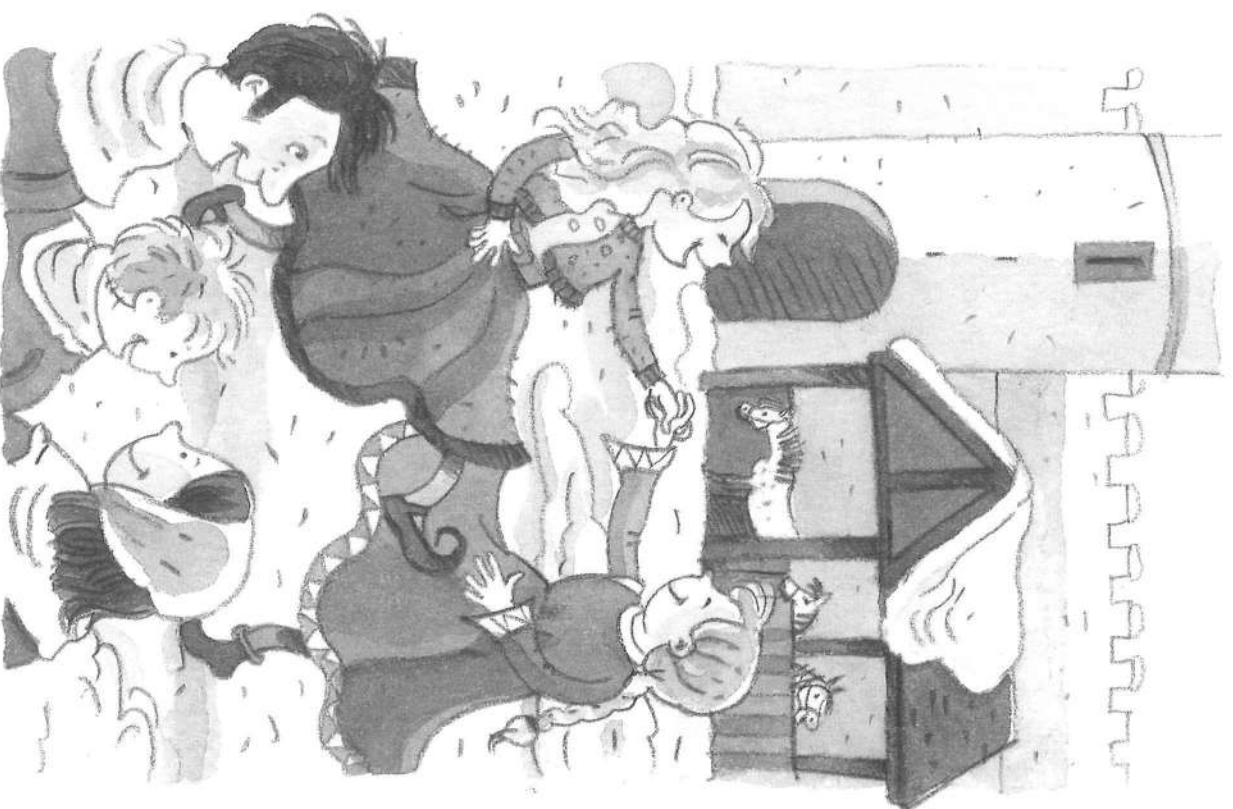
Traag loopt Iris achter haar aan. 'Nu ben ik weer Iris,' zegt ze zacht tegen zichzelf. 'Wel even wennen.'

Als Jons Iris ziet, weet hij niet wat hij zeggen moet.

'Zijn jullie dubbelgangsters?' vraagt Noon.

Maam kom erbij staan en gniffelt. Ze drukt een kus op Iris' wang, en slaat haar arm om Siri heen. 'Jullie hebben geruild,' zegt Noon. En tegen Iris zegt hij: 'Dan ben jij Siri.' Iris en Siri halen tegelijkertijd hun schouders op.

'Ik kom er heus wel achter,' zegt Jons. 'Alleen de echte Siri kan dansen.' Jons begint te fluiten. Siri en Iris springen naar voren om te dansen. Als Siri naar links springt, doet Iris dat ook. Als Iris een

rondje draait, doet Siri dat ook. Ze doen alles precies op hetzelfde moment en op dezelfde manier. Het publiek roept en klapt. Iris en Siri dansen door tot ze niet meer kunnen.

'Nu weet ik nog steeds niet wie wie is,' zegt Jons.

'Ik wel,' zegt Maam. 'Popje hoort bij Siri.'

'Nu je het zegt,' zegt Jons, 'die was al een hele tijd weg. Hoe kan dat?'

De meisjes barsten in lachen uit.

Een jongen uit het publiek stapt naar voren.

'Milo!' roept Iris uit, en ze vliegt op haar broer af. Milo kijkt verbaasd naar zijn zus.

'Hoe kom jij hier?'

'Dat is een heel verhaal,' zegt Iris, en ze knipooft naar Siri, eerst met haar rechter- en dan met haar linker oog.

Vriendinnen voor altijd

Die dag begint het te sneeuwen. De witte vlokken worden witte bergen. Niemand kan het kasteel nog uit. De sneeuw blijft weken liggen. En al die tijd kunnen Iris en Siri met elkaar spelen. Als ze samen dansen, halen ze meer geld op dan ooit.

Als de vader van Iris van de ruil hoort, moet hij hard lachen. Hij vindt het wel een goede grap. Van hem mag Siri elk jaar een maand op het kasteel komen logeren.

Zo komt het dat Iris en Siri hun leven lang bevriend blijven. Iris wordt later de dansende jonkvrouw genoemd. Al weet niemand of het nu Iris of Siri is die danst.